

at faae disse Dyr og indtil videre godt ca. 40 danske Dyr, som ikke havde Spor af Sygdommen, neblaaede, forekommer mig er for Lidt. Enten det ene eller det Andet. Jeg tør ikke have nogen som helst personlig Mening om, hvorvidt vore Veterinærer have truffet det Rette eller ei; jeg forholder mig refererende. Jeg veed ikke, hvor dygtige Veterinærerne ere til Bedømmelsen af denne Sygdom, men jeg forstaaer, at det er en overordenlig vigtig Sag, næsten en Belfærds Sag for os, naar de ikke ere dygtige til at bedømme den. Fra svenskt Side har man havt en vis Del i den Sag ved at sende en Professor Lindquist hertil, som vel skal have sagt, at det var den saakaldte ondartede Lungesyge, men derhos var vis paa, at den ikke var udbredt i Sverrig. Det Sidste ligger egentlig udenfor; men hvad det Første angaar, har jeg ikke set nogen offentlig Uttækt fremsat fra Lindquist om denne Sag, og efter hvad der meddeles, har han ikke set noget sygt Dyr, men kun Præparater eller Dele af et sygt Dyr, som han har dømt efter. Hvorvidt altsaa denne hans Anskuelse er konstateret, veed jeg ikke. Paa svenskt Side er man naturligvis bleven noget altereret over den Bestyldning fra dansk Side, at der hersker ondartet Lungesyge i Sverrig. Hos os kan man jo ikke værge sig imod, at den har været her, da vore Veterinærer sige det, og Regjeringen ikke har givet Beviser derimod. Naar det øvrige Europa siger, at den ondartede Lungesyge har to Gange i godt et Aar været her i Danmark, maa vi sige: Ja, det er saa, da vore Veterinærer sige det. Foraa vidt er det korrekt af Sverrig at forbyde Indførsel fra Danmark. Men i Sverrig er man, som sagt, bleven stærkt altereret over, at den Bestyldning er reist, at Sygdommen egentlig græsser der. Man siger, at det er kun spredt, den har været der, og at man søger at værge sig paa bedste Maade, det er naturligt. Jeg finder det rigtigt i et Forhold som dette ogsaa at angive nogle af de Grunde, som de Svenske anføre for, at Sygdommen utvivlsomt ikke eksisterer i Sverrig. Man har sagt fra dansk Side, at denne Sygdom kunde let findes i Smaaland; der er der paa flere Miles Afstand ingen Dyrlæge, og saaledes kunde Sygdommen nok holde sig der, uden at man opdagede den. Der til svarer man fra svenskt Side, at, selv om det skulde være Tilfældet, at Dyrlægerne bo saa spredt, beviser det Intet i denne Sag, thi en Kommunalbestyrelse er forpligtet til, naar der opstaaer Tvivl med Hensyn til et Dyr, om det ikke er sygt, at gjøre Anmeldelse til Lensmanden. Denne sender da Lensdyrlægen, som afgiver Indberetning til Medicinalbestyrelsen, hvorefter Forholdet bliver nøie undersøgt. Det er umuligt, siger man, at nogen Gier af et Dyr vil holde Anmeldelse tilbage, da Loven giver ham fuld Erstatning, naar Dyret dør af en smitsom Sygdom. Det er umuligt, at nogen Gier vil søge at skjule Sygdommen og lade det

ene Dyr dø efter det andet, uden han faar Erstatning, naar han gennem Anmeldelse kunde skaffe sig Erstatning. Vilg forekommer det, at der er Noget i denne Grund. Dernæst siger man, at besynderligt skulde det være, om en Sygdom, der er som en Mordengel, der dræber mindst 50 pCt. af de Dyr, hvoriblandt den kommer tilstede, naar den faar Lov til at være lidt i No, der kan sprede sig stærkt endogsaa til friske Dyr i visse Afstande uden umiddelbar Berøring med angrebne Dyr, en Sygdom, der er saa kjendt i alle Verdens Dele som en af de frygteligste Landeplager, der eksisterer, der medfører umaadelige og hurtig opstaaende Tab, om en saadan Landeplage skulde findes i Sverrig det ene Aar efter det andet, uden at noget Menneffe havde hørt Noget derom, og at man blot skulde have opdaget den paa Dalumgaard i 1878 og i Holbæk i 1879. I Sverrig har man ikke opdaget Noget. Der veed man ikke af den, uagtet man siger, at Betjeningen af, at den er tilstede, er overordenlig for Samfundet, saa at Autoriteterne have den største Interesse af at have et vaagent Øie dermed, og Gieren ogsaa, idet han selv taber Erstatning, naar han ikke gjør Melding. Men det sige Svenskerne, kunne vi ikke tro, det er saa urimeligt, saa uantageligt, at den danske Paastand om, at denne Lungesygdom, som har viist sig paa Dalumgaard og i Holbæk, findes meget rolig spaberende i Sverrigs Provindser, kan efter det foreliggende Forhold ikke være rigtig — jeg refererer blot. Nu er det imidlertid vanskeligt at forstaa, — det kunde jo imidlertid tænkes som det tredie, — at den saakaldte Lungesygdom virkelig skal have eksisteret her to Aar itæ — fra Sverrig skulde den jo altsaa ikke være kommen, efter hvad der meddeles —, og at den mulig kunde være paaført ved andre Dyr, men det er ganske vist mærkeligt, hvorledes de Dyr skulde være komne i Berøring med andre paa Reisen fra Sverrig hertil, uagtet man hertilands ikke har truffet Andre, der have været besængte; det ser noget gaadesuldt, noget tvivlsomt ud, at det kan være Tilfældet. Men, som sagt, den ondartede Lungesyge har været der. Der er rigtignok Veterinærer paa begge Sider af Sundet, som mene, at den ikke har været der, hverken i Danmark eller i Sverrig. Jeg vilde ønske, selv om det kunde angribe en og anden veterinar Videnskabsmand mindre behageligt, at det Facit var rigtigt; man fremspør nemlig, at de mest fremragende Videnskabsmænd, man har i den Branche, der ved personligt nøie Kjendskab til Dyrsygdomme i Almindelighed have lært at kunne bestemme denne Sygdom, mene, at den ondartede Lungesyge kan forveksles med adskillige andre Lunges- og Bryktsygdomme, navnlig med Lunges- og Bryktsygdomme, og navnlig Lungesygdomme i Forening med Emphysem. Jeg veed det ikke; thi jeg er lige saa uvidende paa dette Omraade som